

דרך הבעש"ט

גיליון שבועי לקירוב לבבות ואהבת הבורא

הבית לצמיחה אישית ורוחנית
דרך הבעש"ט

גיליון מס' 272 | יט' סיוון התשפ"ב

שלח

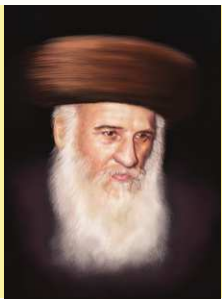
זמני כניסה ויציאת שבת

יציאה	כניסה	חיפה
20:34	19:20	תל אביב
20:32	19:29	ירושלים
20:29	19:12	באר שבע
20:29	19:27	

הגיליון הוקדש

לע"נ רפאל בן לאה ומחפוד ז"ל

מקדישים עלון ורואים ישועות
054-8424530

הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א
מייסד ה'דרך'

ליציאת קשר
054-8424530

ידייל ע"י עמותת דרך הבעש"ט ער. 580660942

בנק לאומי | סניף 856 | מ.ח. 5335809
ע"ש י"ד הבג"ל שם טוב

להפוך חושך לדבש

ענווה ולכן "צדיק פתמור יפרח" (תהילים צב יג) הצדיק הוא כמו התמר שגדל בעמקים - לומד תורה מתוך ענווה. ארץ ישראל היא "ארץ זבת חלב ודבש" - ארץ ישראל יש בה את הסגולה והקדושה לקחת את האדם הכי שלילי, עם המידות הכי רעות ולהפוך אותו מדם לחלב, משלילה לחיובי.

אבל, כאן עלולה להיות סכנה! שהרי אם הוא הפך את המידות שלו משלילי לחיובי הוא עלול להגיע מזה לגאווה, לכן מיד אחרי החלב יש לנו את הדבש שהוא הסמל של הענווה כאמור (דבש תמרים), לומר לך: "אל תשכח שכל החלב הזה, שכל האיתחפא שזכית לעשות זה הכל מכח 'סייעתא דישמיא'".

לעומת זאת, בשרי השירים מקדימים את הדבש לחלב. מדוע? ועוד יותר קשה: הרי לכאורה לפי מה שדיברנו צריך להיות שקודם כל - אדם עובד עם עצמו - דהיינו 'חלב', ורק אחר כך באה העבודה החשובה של "אל תשכח שזה הרחמים של השם".

אלא התשובה: בשרי השירים נאמר - "דבש וחלב תחת לשונך". תחת לשונך זו תפילה. התפילה יוצאת מליבו של אדם דווקא כשלא הולך לו! שהוא תקוע, שהוא בצרות, שהוא מסתגר. היות ומדברים על מצב בו האדם מוצא את עצמו בחוסר אונים, בבעיות, בכאבים. כאן העצה עבורו היא: קודם תתחיל עם הדבש! תלמד מהמצב בו אתה נמצא את שפלותך; את זה שכל מציאות האדם ללא הרמי השם היא 'חסר אונים'. ואז תזכה שתהיה לך התעוררות משמיים ותזכה גם לחלב - תזכה שיתהפך אצלך הכל מרע לטוב.

אפשר להוסיף על פי זה ולבאר מדוע בראש השנה אנו מטבילים את התפוח דווקא בדבש? אפשר לבאר כך: התפוח הוא סמל הדבקות בבורא עולם כמו שאומר הפסוק "פתפיהו בעצי תערן דודי בין הפנים" (שיר השירים ב ג) לכן שרוצים לזכות לשנה טובה ומתוקה אנו עושים זאת על ידי זה דבקות בהשם שזה התפוח, אבל זה חייב להיות דווקא "תפוח בדבש". דבקות שבאה עם דרך של שפלות וענווה - להכיר שאם זכיתי לקרבת ה' זה לא ממני אלא מבורא עולם!

שבת שלום ומבורך.

"ויספרו לו ויאמרו באנו אל הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב ודבש הוא וזה פריה" (במדבר יג כז)

המרגלים פותחים ואומרים שארץ ישראל היא 'ארץ זבת חלב ודבש'. וידוע שארץ ישראל אכן משתבחת בשני הדברים האלה - "חלב ודבש".

גם בשרי השירים מצויינים הצמד הנחמד הזה של "דבש וחלב" אך מעניין לגלות ששם הם מוזכרים בסדר הפוך, שימו לב לפסוק: "דבש וחלב תחת לשונך וריח שלמתך פריח לבנון" (שיר השירים ד יא) כאן הקדימו את הדבש לחלב.

מהו הסוד של כל זה? מניין נוצר החלב? חז"ל בגמרא (נידה ט.) מגלים לנו שהחלב הוא התוצרת של הדם "דם נעקר ונעשה חלב". כלומר הדם שבגוף נעקר ונעשה ממנו חלב. זאת אומרת שהחלב ביסודו ובשורשו היה דם, רק שהוא עובר תהליך בגוף של הבהמה ונעשה חלב.

יוצא אם כן שהחלב מסמל את המושג שנקרא בספרים הקדושים איתחפא (המהפך מרע לטוב). הדם שהוא מציאות של טומאה, מציאות שלילית, נעשה חלב - נעשה למשקה משובה. הענין הזה בא לומר לנו שבכוחו של אדם יכול לקחת את כל המידות השליליות שלו ולעשות מהן חיובי, על ידי שיגלה את האור שבהן.

ארץ ישראל נקראת ארץ זבת חלב! מדוע? כי ארץ ישראל היא ארץ של "שכן ארץ ורעה אמונה" (תהילים לו ג) בארץ ישראל הקדושה יש בה מזכה אותך להגיע למצב שאתה יכול לקחת את כל הדמים, את כל השלילה שבך, שהם בבחינת דמים ולעשות מהם חלב. בארץ ישראל יש את הקדושה והכוח לעשות מכל המידות הרעות - מידות טובות.

ומניין נוצר הדבש? אומרים חז"ל שסתם דבש שבתורה - הוא 'דבש תמרים'. כלומר, בדרך כלל שמוזכר בתורה דבש הוא 'דבש תמרים'. והנה ידוע שהתמרים גדלים בעמקים, כמאמר חז"ל: "סימן לעמקים, דקלים" (פסחים נג). משום שהתמר גדל במקומות הנמוכים. אמרו חז"ל 'לא גלו ישראל לבבל אלא כדי שיאכלו תמרים ויעסקו בתורה'. התמרים שגדלים במקום נמוך מסמלים

יש לי שאלה

פחד מלהיות אמא

מוצלחים ואילו אני לא... אלא, להכיר מתוך החוסר אונים שמתגלה לה שזו המציאות של כל אדם בעצם מהותו. כולנו מציאות של כשלון. דווקא היא שחווה את המציאות הזו בילדותה, הרי שהיא יותר קרובה להכיר באמת הזו כלפי עצמה, וכלפי כל מציאות האדם. ממילא מחמת שהיא כל כך קרובה לכך - יש לה את ההזדמנות יותר מכל האחרות להיות האמא הכי טובה. אבל לא מכוחה אלא מכח הקדוש ברוך הוא שיזכה לה את זה אחרי שהיא תכיר יותר מכולם שאין עוד מלבדו! יוצא שהחיסרון שלה הוא היתרון שלה, בתנאי שהיא תשכיל לנצל זאת ע"פ דרך הבעל שם טוב. בשורות טובות.

מסתבר שמגיע מניסיון אישי שלה בילדותה שהיא לא חוותה דמות של אמא שאוהבת ודואגת מספיק, והיא מפחדת שאף היא תהיה כזאת.

מדוע בורא עולם נתן בה את הפחד הזה? ומה המסר שאותו פחד אמור להעביר לה?

על פי דרך הבעל שם טוב הקדוש, כל הפחד הזה נועד עבורה, כדי שהיא תעבוד עם עצמה ותהיה קשורה אליו, ותכיר שרק ה' הוא שגורם לאדם להצליח. בוודאי שהיא איננה צריכה להתייחס מהמצב, אלא ללמוד שזו מציאות האדם. וכאן ראוי להדגיש: אין זה יהיה נכון שהיא תלמד מכך שזה חיסרון פרטי שרק אצלה וכל אחרים מושלמים בה. (וכמו שטבע האדם בדרך כלל, להביט על אחרים שמצליחים ולהסיק מסקנא שהם

לכבוד הרב שלום וברכה, אשתי מפחדת לזכות להביא ילדים לעולם. הפחד שלה לטענתה נובע מכך שהיא חוששת שהיא לא תהיה מספיק אמא טובה לילדיה, ואך שיך לרצות ילדים בזמן שהם עלולים עוד לסבול מאמא לא טובה?

תשובת הרב:

לשואל היקר... הי"ו הפחד שיש לרעייתך הינו פחד שבא במטרה להעביר מסר. ראשית כל לא בטוח שאכן היא לא תהיה אמא טובה, אלא שהיא מצד עצמה מפחדת שאם יתברר שאכן היא לא תצליח במשימה, יתגלה לה שהיא בעצם "לא מוצלחת" - ואת זה היא איננה מסוגלת להכיל ולסבול. שורש החשש עצמו

יש לכם שאלה לרב? שלחו אלינו! Derech.alon@gmail.com

מאות תשובות

בנושאים שחשובים לך אישית
מחכים לך בעולם ההדרכה
של קו דרך הבעש"ט

03-30-90-900

16 שולח

בסיעתא דשמיא נפתחה מחלקת
שידוכים בדרך הבעש"ט.

ניתן לפנות במייל Derechbst@gmail.com

קוראים לזה ביקורת! איך (לא) עושים את זה?

מקסימה, הכנת שיעורי בית? איזה יופי! כי אתה יודע שזה לא מובן מאליו, זה לא אמור להיות ככה. ממילא תבוא המחמאה "איזו ילדה חרוצה וזריזה את לא יודעת איך את משמחת את אבא, כל הכבוד" ואם היא השאירה את הצלחת אז מה? זו גילוי קטן של המציאות האמיתית שלנו! בורא עולם יתן לך את השכל לרמוז לה: "מחר בעזרת השם לא רק תספיקי לעשות הכל בזמן אלא את גם תרימי את הצלחת... כי ילדה שכל כך עובדת יפה עם עצמה אז גם הצלחת מחר תהיה במקום..."

יוצא שאדם שחי שכולנו מציאות של חוסר אונים הוא תמיד יראה מול עיניו דברים חיוביים, ואילו מי שחי שהעולם הוא מקום של מושלמים - תמיד יראה בו רק נקודות של חיסרון!!! פשוט מדהים לחשוב על זה!

זה העומק הטמון בתפילת ר' אלימלך מליז'נסק: "אדרבא, תן בלבנו שנראה כל אחד מעלת חברנו ולא חסרונו".

וכי התכווין ר' אלימלך שנשקר את עצמנו ולא נראה את המציאות האמיתית? בוודאי שלא, אלא לפי דברינו נפלא ביותר: אנו מתפללים שנחיה בצורה כזאת שהחסרונות של החבר לא יגרמו לנו להתפעל מהם, אלא שנתפעל רק מהמעלות שאנו רואים אצל חברינו. איך נזכה לזה? על ידי שנחיה את הענווה ולא ההיפך ח"ו. וכשנראה אצלו חסרונות נקבל זאת כמובן, וכשנראה אצלו מעלות נתפעל ונשמח שזכה לכך. **מדהים!**

אני יודע שיש כאלה שיגידו על עצמם: "אנחנו מפרגנים לשני גם מבלי להכיר שאנחנו שליליים" - מדוע זה לא מספיק?

אגלה לכם סוד: מי שמפרגן לזולת מבלי להכיר שהאדם הוא שלילי זה פירגון חיזוני בלבד. למשל, מה קורה אם יש לאדם אישה שלא שוטפת את הבית? בתוך תוכו הוא צובר עליה בלב שלו כמה היא 'לא נורמלית' ואז כשיום אחד היא שטפה את הבית הוא אמר לה "איזה יופי, שטפת את הבית" אבל זו לא מחמאה, כי בתוך תוכו הוא חושב שהיא לא נורמלית, כל מה שהוא מפרגן לה זה רק כדי שהיא תמשיך לשטוף את הבית. הוא בא אליה ממקום של זלזול.

ושתדע לך, שמרגישים את הפנימיות שלך! אם אצלך בפנים אתה מרגיש שהיא לא נורמלית אז היא תרגיש שאתה באמת לא מחמיא לה.

ואילו שאתה הולך בדרך הבעש"ט, בטבענו אנחנו לא אמורים לשטוף את הבית (מצד המציאות שלנו ללא רחמי השם), אלא אנחנו אמורים רק לנוח ולרבוץ... אז כשהגברת שלך שוטפת את הבית אתה **באמת** מתפעל - "איזה יופי, ה' יברך

כשמבקרים בן אדם - גומרים עליו. אני מתוודה בפניכם: מי שמעביר עלי ביקורת אני אומר לו "גמרת עלי". אנחנו בני אדם שצריכים כל הזמן חיזוקים. לפעמים זה הבעל שהוא באמת אדם רציני, מפרנס, מחנך את הילדים בנועם וכו' אבל ערב אחד הוא איחר הבית מהעבודה בעשרים דקות... את השפכטל שהוא קיבל באותו ערב הוא לא ישכח לעולם - "שכחת שיש לך בית? יודע שאתה מתנהג פה כמו אורח? אולי תישאר בחוץ למה באת?" והיא לא מבינה מה קרה שהאיחורים שלו רק גדלו מאותו פעם. היא **בחרה להסתכל על חצי הכוס הריקה**. מה עושים באמת כדי לא ליפול בזה?

הסוד של הדברים הוא שהכל תלוי אם אתה הולך בענווה או בגאווה. וכבר נסביר. אם אדם יוצא מנקודת הנחה שהאנושות כולה והוא בכללה אמורה להיות חיובית מטבעה, אם כן כל מעלה שהוא רואה בשני היא בעצם מובנת מאליה, מה שיפריע לו בתמונה זה אותן נקודות שחורות שליליות. ואם זה מה שהוא רואה, זה גם מה שהוא יגיד לשני. ומכאן תצמח הביקורת והחוסר פירגון וכל התוצאות ההרסניות שיבואו בעקבותיה. **הגישה הזאת נקראת 'גישה של גאווה'!**

לעומת הגישה הזאת יש את הגישה הפוכה: 'גישה של ענווה'.

ענווה פירושה לתפוס שאנחנו בטבענו מציאות שלילית "כי יצר לב האדם רע מנעוריו" ומכיוון שכך, אם ילדתך בשעה שמונה כבר הכינה שיעורי בית והתקלחה זה לא מובן מאליו! ואם אצלך זה לא מובן מאליו, אתה תגיד לה: "איזה

המרגלים יוצאים אל ארץ כנען בשליחותו של משה, והנה לפתע לוקח משה את יהושע ומעניק לו ברכה מיוחדת ותוספת לשמו. וכך אומר הפסוק: **"ויקרא משה להושע בן נון יהושע"**. מבאר רש"י: "ה-ה יושיעך מעצת המרגלים". 'תרגום יונתן בן עוזיאל' נותן לנו טעם מדוע ראה משה לנכון לעשות זאת דווקא ליהושע **משום שראה את ענוותנותו**.

מעניין להבין מדוע יהושע היה צריך דווקא בגלל הענווה שבו לברכה שתשמור עליו?

יחד עם יהושע, יוצא גם כלב בן יפונה. לאחר מכן שניהם יוצאים בחריפות נגד שאר המרגלים שחטאו והוציאו את דיבת הארץ. על כלב אומרת התורה **"ועבדי כלב עקב אשר היתה רוח אחרת עמו וימלא אחרי וגו"**. צריך להבין את המושג "רוח אחרת עמו".

בל נשכח שהתורה מספרת לנו שהמרגלים נשלחו לדעתו של משה בלבד ואילו הקדוש ברוך הוא לא רצה בכך. וכמו שהפסוק אומר: **"שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען"** ואומר רש"י "שלח לך" - **לדעתך**.

פלא עצום - **וכי באמת משה מחליט על דעת עצמו ואינו מתייעץ עם הקב"ה?**

ובעצם כל ענין המרגלים תמוה מאוד... כיצד אותם אנשים, מסתובבים באותן המקומות, חלק רואים כמה הארץ היא רעה וחלק יוצאים בהתפעלות מגודל טובה. **איך זה עובד?**

העולם אומר: **"הסתכל על חצי הכוס המלאה"**. אני נתקלתי במשפט הזה לראשונה בחיי בגיל תשע עשרה במעמד של שמחה משפחתית. אני חייב לציין שממש התפעלתי מהמסר שיש בו... אך לא הבנתי איך עושים זאת? **ובפרט** שחצי הכוס הריקה גם הוא כאן לפני...

בעצם בפרשת המרגלים אנו רואים שחלקם הסתכלו על הכוס המלאה וחלק על הריקה...

מטבע האדם הוא להסתכל על מה שחסר, זאת יכולה להיות הילדה שלך שעושה את כל מה שמוטל עליה לפני השונה, היא כבר גמרה להכין שיעורי בית, אכלה ארוחת ערב, התקלחה ואפילו היא כבר עם הפיג'מה. אותה ילדה מתוקה שלך סיימה לאכול והשאירה את הצלחת על השולחן, אבל אמא שלה לא מפרגנת לה על שום דבר מכל הדברים שעשתה, רק כמובן שהיא פונה אליה בתרעומת: "למה הצלחת נשארה על השולחן? למה???"

קוראים לזה ביקורת!

אל תתפלאו שהכל משתנה לטובה!
החיבור הימי לשיעורי דרך הבעש"ט
העמיד כבר רבבות על הרגליים!!!
חדש! חיזוק יומי קצר: 03-3090-990
הקו המלא: 03-3090-900
סרטון יומי: 058-3139000

מנשה צאלח 8 רמלה
בשעה 20:45
בית הכנסת 'קראוון'
יום חמישי | לגברים ולנשים

מנחם בגין 24 פתח תקווה
בשעה 22:00
בית הכנסת תהילות השם
יום חמישי | לגברים ולנשים

טכורש 6 בני ברק
בשעה 18:00
בית הכנסת אחוזת מרדכי
יום שלישי | לגברים בלבד

מלצ"ט 41 פינת בורכוב 24
תל אביב בשעה 21:00
בית הכנסת נחלת אבות
יום שלישי | לגברים ולנשים

שהכרתי את דרך הבעש"ט רק ככה הייתי מדבר "יפה, יפה... שומע, יש על מה לדבר".

ומדוע באמת גברים מדברים שכלית ונשים מדברות יותר רגש?

התשובה היא: כי שֶׁכֶּל זה משהו יציב, כשאתה מבין משהו - ההבנה היא יציבה וחזקה, היא מלווה אותך שנים. ואילו רגש הוא משהו זמני ולא יציב, עכשיו אני אוהב משהו - מחר כבר לא אוהב אותו. היום אני מפחד משהו - מחר כבר לא אפחד ממנו. ברגע שאתחיל לדבר ברגש שהוא כאמור לא משהו יציב, אני משדר חולשה, כשאתה רוצה לשדר עוצמה, חוזק, לאורך זמן אתה מדבר נתונים, שכל.

ברגע שהתחברתי לדרך הבעש"ט שלימדה אותי 'אתה לא יציב', 'אתה לא כזה חזק', 'אתה קטן', 'אתה נמוך', אוטומטית לא היתה לי גם בעיה להתחבר לרגש שלי, פתאום יצאו לי דיבורים כמו: 'ריגשת אותי, אתה לא יודע איך נהניתי לשמוע אותך'.

אתם לא יודעים איך אנשים מתרגשים ממני... כי "דברים היוצאים מהלב נכנסים אל הלב" כשאתה מדבר מהמח שום דבר לא נכנס ללב של השני.

סיפורה לי נערה כבת עשרים שבעה טראומה בילדות שלה ל"ע. הטראומה הזו סגרה אותה, היא נהיתה מופנמת, לא מדברת עם אף אחד. ובגלל זה היא היתה רוב הזמן לבדה. והנה משמיים ריחמו ומישהו נתן לה לשמוע את דרך הבעש"ט... היא התקשרה אלי וסיפרה שהיא שמעה בשיחות "תכיר שאתה בלי השם חסר אונים, וכל מה שקרה לך וקורה לך ויקרה לך זה מאת השם..." לאט לאט שחדרה בה ההבנה שכל הטראומה שהיא עברה בילדות זה מאת השם, והיא התחילה לעכל שמה שקרה זה מאת השם, ולכן אין לי מה לשנוא אותו, ואין לי מה להאשים אותו... והשם עשה את זה כדי לחבר אותי אליו, והנה נפתח לה הפה. היא אמרה לי "רציתי לומר יישר כח על השיעורים של הדרך, בזכות ה'דרך' נפתחתי, השתחררתי והתחלתי לדבר, זה לא מובן מאליו כי אני מאד מופנמת וסגורה אני לא דיברתי עם חברים שנים". אמרתי לה "אני באמת שמח לשמוע, את לא יודעת איך זה עושה לי טוב בלב לשמוע את הדיבורים הללו".

רבותי, ככל שתתחבר יותר לענווה אתה נפתח יותר רגשית! אין לך בעיה לבטא את הרגשות שלך! ואילו הגאווה שלנו לא נותנת לנו לפתוח רגשות. זה כאילו משפיל. אבל כדאי לך שתחיה נמוך, בענווה, ותדבר ברגש, תדבר רק מילים טובות ופירגונים כדי שהבית שלך יהיה גן עדן.

יהי רצון שילדינו יזכו לחיות בבית שכולו גן עדן ושזוכה לכל הישועות בגשמיות וברוחניות אמן.

הוא ראה רק את הטוב. **איזה יסוד ענק זה לחיים שלנו.**

תרשו לי לספר לכם: הישיבה שאני נמצא בה היא מאד מיוחדת, זו ישיבה של קירוב רחוקים, יש אצלנו ילדים שבשבת הטלוויזיה דולקת. האבא בכלל לא שומר תורה ומצוות ורק האמא שולחת את הבן לישיבה. והבן חצוי. האבא אומר לו "בשביל מה אתה הולך לישיבה, מה אתה משוגע?" והאמא אומרת לו "לך, לך, מותק". והילד חצוי בין האבא והאמא בבית נסיונות בלי סוף וברחוב מחכים ומחכות לו...

אני רוצה לספר לכם על אחד הבחורים. בישיבה אצלנו תפילת שחרית מתחילה בשמונה. יש כאלה מגיעים בשמונה וחמישה, יש כאלה בשמונה ועשרה, שמונה ועשרים... כל אחד לפי הכוחות שלו. יש אצלנו בחור בישיבה שהגיע יום אחד בשעה שמונה לתפילה. והנה, בשמונה ועשרה הוא כבר הוריד את הראש ונרדם עד סוף התפילה. אני כמשגיח רציתי להגיד לו "לא חבל? עד שהגעת בזמן ספספת את התפילה איזה פספוס, כואב הלב" אבל, גם ככה הלב שלו גמור.

הקב"ה ריחם עלי וזיכה אותי בכזו דרך מתוקה ומיוחדת במינה, תשמעו מה קרה. הבחור ניגש אלי אחרי התפילה, אמרתי לו: "אתה לא יודע איך שמחתי לראות אותך בשעה שמונה, איך נהניתי לראות אותך מגיע בזמן לתפילה, תענוג, ממש התפעלתי, אתה לא יודע איך שימחת את הלב שלי".

אתם לא מבינים איך הוא רעד משמחה. למחרת הוא הגיע שוב בזמן, ניסה קצת... ובשמונה ורבע הוא שוב נרדם. שוב הוא ניגש אלי אחרי התפילה ואמרתי לו "אני רואה שאתה מגיע כל בוקר בזמן כל הכבוד עליה על דרך המלך אני גאה בך" ומה עם זה שהוא נרדם? אף מילה לא. למה לא? אז מה, כולנו נרדמים בתפילות, תתפעל מזה שהוא הגיע בזמן ותרים את זה, שם תתמקד.

מאז, הבחור התחיל לאט לאט להתעורר בתפילות והוא כל הזמן ראה שאני מחמיא לו. הוא ראה שאני מחמיא לו אחרי שחרית ועכשיו הוא מגיע גם אחרי מנחה.

אומר הקב"ה למשה: "שלח לך אנשים" אומר רש"י "לך - לדעתך". אומר הקב"ה למשה אם אתה רוצה שהשליחים הללו יצליחו זה רק בתנאי שהם ילכו כמון בענווה. זו ה-'לדעתך' שהתכוון לומר לו. כי אם הם ילכו עם גדלות הם יפלו בגדול.

אבל זה לא נגמר בזה.

עד שהכרתי את דרך הבעל שם טוב סגנון הדיבור שלי היה יבש וקשוח. לגברים כידוע, יש נטייה לדבר קר וקשוח. כשהבן שלו מביא תעודה טובה הוא יאמר "טוב, טוב, תמשיך ככה, בהצלחה". ואילו האמא שלו תגיד "כפרה עליך, כל הכבוד, איזה מותק אתה". אני רוצה לומר לכם שלפני

אותך", זה כבר בא לך מהלב, זה יוצא מהאמת שלך! כי אתה באמת מאמין שזה משהו מיוחד. כשהשם נמצא בתמונה רואה שאתה מכיר בו ושזה ממנו - הוא יתן לך ולאשתך עוד.

חתן אומר לכלתו מתחת לחופה: "הרי את מקודשת לי כדת משה וישראל" למה הוא מזכיר את "משה"? ולמה בכלל אומרים "כדת" משה? **התשובה:** 'משה' זו ענווה.

אומר החתן לכלתו: רק אם בבית שלנו יכנס ויטמין ענווה והכנעה, תראי שלא אפסיק לפרגן לך ולא אראה שום דבר מובן מאליו, אלא תקבלי רק פירגונים ממני. אבל אם לא יהיה בבית ענווה והכרת שפלות אלא אראה שאני חיובי והאדם הוא חיובי אז תהיה רק ביקורת. **אם אנחנו רוצים חיים יפים ושבתית ישמעו רק פירגונים ומילים טובות זה תלוי כמה אתה חי שפלות וענווה.**

המרגלים נפלו בנקודה הזאת! התורה מעידה עליהם שהם "כולם אנשים ראשי בני ישראל המה" אומר רש"י: 'אנשים' - לשון חשיבות, כל אחד מהמרגלים החשיב את עצמו. ומה קורה כשאתה הולך לארץ ישראל עם חשיבות, כלומר שאתה חשוב? אתה תראה בארץ ישראל רק את החסרונות שלה. זה כל הסוד.

זוג הולך לצימור בצפון... הבעל מרגיש מעצמו שהוא משהו משהו... מיד שהוא נכנס לצימר הוא אומר: "אני רואה שאין פה מזגן, בחלון הזה אין רשת, לא השאירו מיחם לקפה, את שמה לב?" ואילו אשתו לעומתו אומרת לו "ואוו תסתכל את המיטות - איך הם סידרו את המצעים איזה פיקנטי..." היא רואה מה יש והוא רואה מה אין. למה זה? כי הוא מרגיש כמו מפקד בצה"ל שכל החיילים צריכים להקשיב למרותו ושכולם חייבים לו, לכן הוא רואה רק את החסרונות. אבל היא לעומתו, אישה פשוטה ונורמלית ולכן היא מתלהבת מכל דבר קטן. "איזה יופי, העיקר יוצאים מהבית, קצת להשתחרר ולהחליף אווירה, הכל טוב".

אומרת לנו התורה הקדושה: **"ויקרא משה להושע בן נון יהושע"** - משה אמר ליהושע: 'אתה ענו, ולכן אתה תקבל תוספת יו"ד', 'י' היא האות הכי קטנה, אתה מקטין את עצמך, אתה תינצל מעצת המרגלים בגלל שאתה מקטין את עצמך, כשאתה תלך לארץ ישראל אין לי ספק שתראה בה רק את הדברים הטובים, כמו שנאמר **"טובה הארץ מאד מאד"**.

על כלב נאמר: "ועבדי כלב עקב אשר היתה רוח אחרת עמו" - כלב לא אחז שהוא אדם חשוב הוא אמר "לי אין רוח הקודש, לי יש רוח אחרת", אני מצד עצמי מציאות שלילית, אני לא קדוש" הוא ראה שיש בו דברים לא טובים, שהוא מציאות שלילית. בגלל שכלב ראה שהוא שלילי הוא הלך להשתטח על קברי אבות "אבא, תציל אותי אני לא יכול בלעדיך". **"וימלא אחריו"** - הוא ראה את חצי הכוס המלאה,

ר' אברהם רתניאן
רפלקסולוג בכיר
פיתוח אדם, ייעוץ, גיבוש כוח
רפואה פורצת דרך
מנשיר חודרים בינלאומי מאבחן ומרפא בזמן ומנטה
09-8650524 | 052-7674619/8

"ואלה יעמדו על הברכה"
זכות העלון מוקדשת באהבה ובהערכה רבה לשותפיו הנאמנים ומפיצי העלון וב"ב זכות הבעש"ט ור' אשר תגן עליהם אכ"ר"
להצלחת נהוראי בן מוריה | הצלחת לימוד התורה של שמעון בן פועה וכל משפחת אזולאי בבני חיי ומזוני.
להצלחת משי' כהן, משי' לוי אברהם, משי' תמם, שי' בן רחל |
לעילוי נשמת שלום בן חנה, פרידה בת מסעודה, אורה, שושנה ויעקב בני פרידה, ציון בן בוליסה,
ויקטוריה בת פרידה, משה, יצחק, פרידה וסופיה בני ויקטוריה, שגית בת בלה, כלנית בת פורטונה מזל, רות בת נעימה, לע"נ ניסים סימן בן עליזה
ולע"נ ציפורה שרה בת יחיאל מאיר לע"נ אסתר בת שבה לע"נ חנה בת אסתר מלול, מפרט בת רחל

ארץ השלום

שוב אנחנו בנינת הסיפור השבועי של אשת חיל, אני מבקשת מכולם לשבת... גם אתם שני החברים בכניסה... "מה הכוונה שאתם לא רוצים לשבת אחד ליד השני?" אהה הבנתי... אתם ברוגז? טוב, אני מציעה שתישבו אחד רחוק מהשני. מספיק רחוק לכם? תזוהרו שלא יכנס בזכותכם לכאן השודד השחור. מי זה השודד השחור? אספר מיד.

מוכנים? מתחילים:
בארץ רחוקה ששמה שלום, חיו מלך ומלכה ולהם ארמון גדול ותושבים רוב. אהבו התושבים את מלכם מאוד, שמצדו הרעיף עליהם חוכמה ועושר, והכי חשוב: **הגן עליהם מהשודדים השחורים.** מסביב לארץ השלום, בהרים, חיו שודדים פראי אדם אשר חיו במחילות. מידי פעם היו יוצאים ויורים בחיצייהם אל 'ארץ שלום'. **עד היום הם לא פגעו, אף לא פעם אחת!** לכל העולם זה היה פליאה גדולה... אך זה יתכן?

כל התושבים ידעו שזה בזכות מלכם האהוב ומה שהוא לימד אותם, חוק שהורש מינקות: **"השודדים השחורים יוצאים מהמחילות ומנסים לפגוע בנו רק כאשר אנחנו לא מאוחדים, רק כאשר בלב יש שנאה ורוגז אחד על השני."** אש השנאה הזאת מוציאה את השודדים השחורים מהמחילות והם חייבים לירות חצים בתושבים כי כך ליבם מכוון בידי האלוקים. נלכדו כל אזרח בממלכה מקבל עליו כל בוקר מצוות עשה של "ואהבת לרעך כמוך" ומתחייב לאהוב כל אחד מתושבי הממלכה כנפשו ומאוד.

בארמון המלך היה חדר גדול ומבודד, אליו הוכנסו האנשים שהיו מרוחקים בליבם אחד מהשני ואין לצאת מהחדר עד שליבם חוזר לאהוב. לחדר הוכנסו השבוע בצו המדינה:

תלמיד ישיבה שכל היום לומד.

איש עסקים שכל היום עובד.

חייל בצבא שכל היום מגן.

ופרופסור באוניברסיטה שכל היום מלמד.

שר הממלכה קרא להם מתוך הכתוב: "המלך ברוח קודשו הרגיש את ליבכם שהתרחק אחד מהשני ולפני שיהיה אסון הוא ביקש לבדד אתכם שתתחברו. אנא מצאו 5 קווים משותפים ותצאו לחיים חופשיים!" יצא השר והדלת אחריו ננעלה. הסתכלו ארבעת התושבים זה על זה ולא הבינו איך הם יוכלו למצוא מכה משותף? איש העסקים הסתכל בזלזול על תלמיד הישיבה וחשב: **שילך לעבוד** - איך אני קשור אליו? הסתכל התלמיד בפרופסור וחשב: הוא מלמד הבל והבל לומדים תלמידיו. החייל הסתכל סביבו וחשב: הם כולם חיים בזכותי, כי אני השומר המלכותי. אף הפרופסור הסתכל על החייל וחשב: העיקר זה המוח ולא הכוח.

- אני אוהב ספורט אתגרי, אמר החייל.

- תשכח מזה אני מהכיאה לא זו, אמר התלמיד.

- אולי אתם אוהבים כסף? ניסה איש העסקים.

- אולי אתם אוהבים מחקרים ומדע? התעניין הפרופסור.

עברו שעות על גבי שעות ולא מצאו שום דבר משותף. הם אוהבים דברים שונים, והכל נשלל על הסף. **מד השנאה והריחוק בחדר עלו גבוה מאוד.** נכנס השר לחדר הבידוד שנית, להודיע שהשודדים נראו יוצאים מהמחילות. הקבוצה נלחצה. בבקשה שר יקר עוזר לנו... אין לנו שום דבר במשותף ואנחנו מבקשים עצה: "איך מכנה משותף נמצא?" הסתכל השר עליהם בעיני החכמות ואמר: אל תחפשו את החיובי שלכם... שם כל אחד שונה, כך נבראתם. תהיו אמיצים, תהיו כנים, תחשפו אחד לשני את החלקים הפחות יפים... השלילים... שם אתם שתי טיפות מים זהים! **יצא השר והדלת אחריו שוב ננעלה,** שקט מתוח מסביב. גם שעות החול התחיל לרוץ, עוד מעט השודדים השחורים יירו חצים על התושבים התמימים והכל תלוי בהם.

החייל האמיץ פתח את פיו הראשון:

-אני רוצה להתוודות יש לי תכונה שלילית מאוד היא סודית אבל אחשוף אותה... **אני כעסן מאוד!** בעיקר על אחותי... למעשה אני גיבור על מי שקצת חלש ממני. אני מדבר לא יפה ובחוסר סבלנות וזה מצער אותי מאוד.

שקט. הפנת נגעה בליבם של היתר. גם אני עובד על המידה הזאת בלי הצלחה... אמר בלחש **התלמיד החכם**... שאני מתפרץ על אשתי לא כדאי לכם לשמוע... ועוד ליד הילדים... הלב נשבר.

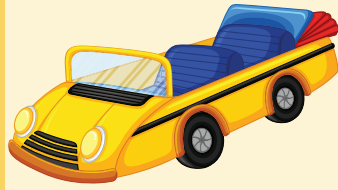
הפקידות אצלי מתחלפות המון, אני מוציא עליהן את כל התסכול של עיסקה גרועה - אמר **איש העסקים** ואפילו זלגה לו דמעה.

הפרופסור שתק ושתיק ולבסוף הודה:

-אני כל כך מתפרץ כשלא עושים את רצוני עד שגרמתי לילדי לעזוב את ביתי. הפרופסור כל כך בכה בשברון לב שכולם הגיעו לנחם ואותו לחבק.

על הלוח הם רשמו מכה משותף אחד: **מידת הכעס בלי שליטה,** וכך הם ישבו וכתבו את יתר המשותף וחשפו אחד לשני את הלב וחשבו יחד על טיפים, איך להתגבר. **הם לא שמו לב שהדלת כבר נפתחה.** והכרוז הודיע שחזר הביטחון לממלכה. המלך בכבודו הגיע לחבקם ולהזמין אותם לארוחה מלכותית שעשו לכבודם. אחרי הכל הם הגיבורים שהצילו את הממלכה. הם שכרו שהם לא מושלמים, מצאו את המשותף דרך השלילה. וכנסה בהם ענווה שהולידה אהבה, הם קלטו והבינו שהם לא יותר טובים מאף אחד אחר. זה יצר בליבם מחילה לאחד.

והשודדים השחורים? הם וחלו חזרה למחילה. **על כל התושבים כיסתה שמיכת הגנה של האהבה.**

מכונת שלט מודיע

בשכונה של מוטי ויוסי תלו מודעה גדולה:

הנכם מזמנים אבות ובנים

ללמוד פרקי אבות עם הרב בוגנים

בשעה 16:00 בבית הכנסת יד דניאל

בשבת והודיה לא-ל

השבת תהיה הגרלה על מכונת עם שלט

כבוד קל בכשרות הפד"ץ.

מוטי קרא את המודעה והתלהב כלו: "כזו מכונת בדיקת אני רוצה. אני חייב להגיד לאבא שלי שנגלה ביחד ללמוד פרקי אבות, אני מקוה שייסכים".

מוטי הגיע הביתה ונגש לאביו: "אבא, ביום שבת יש ללמוד פרקי אבות לאבות ובנים בבית הכנסת. אני מממש רוצה ללכת".

מוטי, יישר כח גדול לא ידעתי שאתה כל כך אוהב ללמוד פרקי אבות.

כן, אבא, גם. אבל יש הגרלה על מכונת יקרתי עם שלט ואני חייב לזכות בה.

בסדר, מוטי, רק תזכר שהלמוד עצמו הוא השכר הגדול ולא המכונת...

מוטי הגיע לבית הכנסת נרגש כלו. הוא למד יפה את פרק א' בפרקי אבות ואביו היה שמח בו.

מוציא שבת. כל הילדים התפנסו להגרלה הגורלית ומוטי ביניהם. פנתס הגבאי מעררב את הפנתקים עם שמות הילדים, שולף פתק וקורא בקול "אביתר כהן". מוטי השפיל את פניו והלך הביתה מאכזב כלו. הוא נכנס לביתו ואמו ראתה שפניו נפלו "מוטי, מתוקי, מה קרה?"

לא זכיתי במכונת.

לא נורא חמודי, יש הגרלה גם שבוע הבא.

כן, אבל שבוע הבא זה פרס אחר ואני מאד רציתי את המכונת וחוץ מזה פנתס הגבאי לא עררב מספיק את הפנתקים.

מוטי, יקירי, אני מבינה את האכזבה שלך, אבל פנתס נותן לך את הפרס?

לא?

לא חמודי, השם נותן לך את הפרס. הקדוש ברוך הוא נותן לך את הפנתות ולא פנתס הגבאי, לא אמא ואבא ולא אף אחד אחר. בנורא עולם החליט שאביתר זכאי לקבל את הפרס לכן אביתר קבל את הפרס. פרט לכה, אתה בקשת מהשם שיזכה אותך במכונת?

לא. ענה מוטי.

כדי לזכות במשהו, מוטי, אנחנו צריכים להתפלל ולבקש מהשם שיזכה אותנו כי בנורא עולם רוצה שנגזר תמיד שזה הוא נותן לנו פנתות ולא בני אדם.

אני מבין, אמא, פנראה שאביתר התפלל מממש חזק. פנראה... וכנראה שגם הגיע לו כי השם שלח לו. וזה מגיע חבוק ונשיקה...

ילדים חמודים, יהי רצון שכל משאלות לבכם יתגשמו לטובה, אמן פן יהי רצון.

שבת שלום.

ליאת פן שאננו, מטפלת רגשית ע"פ דרך הפעש"ט 052-5732470.

יתגדל ויתקדש שמייה רבא

עובדה: הפצת גליונות דרך הבעש"ט מביאה לך ישועות בשטח!!!

להצטרפות: 058-313-9000 | 054-8424-530

